

[Aage Fogh.]

selv har indtaget tidligere, helt urimelig. Jeg synes, at den ordning, der er foreslået her, er fornuftig og bør gennemføres. Jeg tilføjer — og her er jeg sikkert enig med mit partis ordfører — at satserne kan diskuteres, men selve princippet er afgjort rigtigt.

På samme måde kan jeg ganske give tilslutning til forslaget om at ændre forsørgerbegrebet. Det er klart for enhver, at det forsørgerbegreb, vi har haft gennem en årrække, er helt u hensigtsmæssigt og bør ændres således, at det, om man er forsørger eller ikke-forsørger, ikke er afhængigt af, om man har været gift eller ikke. Jeg er altså enig i det forslag, der er fremsat her af den højtærede finansminister, og jeg håber, at det må blive gennemført.

Med hensyn til afsnit III skal jeg ikke gå ind på enkelthederne. Jeg vil gerne takke finansministeren for forslaget om ret til fradrag i den skattepligtige indkomst af udgifter, der er afholdt til udarbejdelse eller trykning af doktorafhandlinger. Det er en cadeau til det videnskabelige arbejde, som jeg synes det er i høj grad rimeligt at gennemføre på nuværende tidspunkt, da vi i så høj grad har brug for alt, hvad der kan gøres på det videnskabelige område.

Jeg skal ikke optage tingets tid mere, men kun understrege, at vi i modsætning til de to foregående talere ønsker dette lovforslag i dets helhed gennemført snarest muligt. Vi ønsker, at det må kunne ske i samarbejde med de to partier; da disse to partier selv har fremsat forslag, der på visse områder ligger ganske på linje med, hvad der her er foreslået, og da vi flere gange har behandlet disse spørgsmål i det høje folketing, må der være en mulighed for, at man med en rimelig arbejdsvilje i behold fra oppositionens side kan deltage i et arbejde, der har til resultat, at lovforslaget gennemføres — forhåbentlig inden juleferien.

Niels Andersen: Indledningsvis vil jeg gerne gøre den betragtning gældende, at retsforbundet ikke kan anerkende indkomstskat som et retfærdigt grundlag for det offentlige indtægter, idet en sådan beskatningsform straffer flid og dygtighed og dermed i nogen grad berøver borgerne

den arbejdsglæde, der er den naturlige drivfjeder for alt virke. Endvidere kan vi ikke se bort fra, at ligningsarbejdet trods alt vil være behæftet med visse usikkerhedsmomenter.

Retsforbundets grundanskuelser med hensyn til statsmagtens retmæssige midler skal jeg ved denne lejlighed undlade at uddybe, men kun slå fast, at vi i den givne situation anser det for vor opgave at medvirke til, at den foreslåede lovgivning kommer til at virke så ligeligt og ensartet over for alle skatteydere, som det er muligt. Endvidere må det være vor opgave at medvirke til den størst mulige hensigtsmæssighed, således at de bestemmelser, der vedtages, bliver udformet så praktisk som muligt og forhåbentlig kan være medvirkende til en lettelse i selve administrationen.

Jeg skal herefter fremsætte nogle principielle bemærkninger vedrørende det foreliggende lovforslag.

De i § 3 omtalte bestemmelser vedrørende kapitalpensionsforsikringer må vi hilse med tilfredshed. Disse ordninger har hidtil hvilet på et ikke helt ensartet fortolkningsgrundlag, og derfor må det findes rimeligt, at bestemmelserne om disse specielle pensionsordninger nu lovfæstes.

Derimod vil jeg gerne gøre et par kritiske bemærkninger til bestemmelserne i § 7 vedrørende kapitalpensionsordninger. Disse pensionsordninger, der må anses for at være af opsparingsfremmende karakter, har hidtil haft en noget begunstiget stilling i skattemæssig henseende. Dette bortfalder efter det foreliggende lovforslag, idet bestemmelsen går ud på, at kapitaludbetalinger skal belægges med en 25 pct.s afgift. Dette er en skærpelse af beskatningsreglerne, idet den hidtidige særstilling forsvinder. Man kan naturligvis ikke forlange, at disse kapitalpensionsordninger skal have en bedre stilling end renteforsikringer og annuitetsforsikringer, der ifølge § 6 ved udbetalingen skal henføres til den skattepligtige indkomst. Selv om en 25 pct.s afgift, sammenlignet med de nugældende skattesatser og under hensyntagen til skattefradrag retten, måske ikke kan synes særlig høj, tror jeg, der vil være tilfælde, hvor den vil ramme for hårdt. Jeg tænker her på enker, der ikke har andre midler, og på pensionister med